

[Flygaard]

endda stillet forslag om forøgelse i forhold til det, regeringen foreslog sidst.

Vi er endda meget skeptisk indstillet, hvis der knyttets erhvervs-mæssige betingelser til det, ud fra den betragtning at det helt og fuldt skal komme udviklingslandene til gode.

Hvad angår uddannelsessektoren, er jeg for så vidt stolt over den placering, som hr. Askjær Jørgensen tildeler retsforbundet og måske specielt min person. Vi har netop den opfattelse, at uddannelse er den bedste form for egnsudvikling, man kan give, fordi det giver folk mulighed for en større materiel og åndelig bevægelsesfrihed, således at de måske også på et senere tidspunkt nemmere vil kunne få en beskæftigelse i det danske samfund, som gerne skulle kunne konkurrere med udlandet.

Også i retsforbundet er vi modstandere af det meget overarbejde – det har vi også givet udtryk for oppe i finansudvalget – så hvor hr. Askjær Jørgensen har sine tanker fra, ved jeg heller ikke, men der er jo så meget, hr. Askjær Jørgensen ikke ved.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Det er en næsten gribende naivitet, hr. Askjær Jørgensen udfolder, når han står heroppe og takker mig for, at der nu er noget, vi kan samarbejde om; selvfølgelig er der da ikke det.

Jeg vil gerne gøre de 18–20 passive milliarder kroner aktive, men sandelig ikke på den måde, som fremskridtspartiet vil gøre det. Jeg kan forsikre for, at selv om det kniber for mig at huske alle fremskridtspartiets lovforslag, så husker jeg udmærket forslaget om grundlovens § 75. Det er arbejdsgivernes slavemarked, der er indeholdt i den lovgivning; det er bestemt ikke noget. Så selv tak, hr. Askjær Jørgensen, og god fornøjelse!

Finansministeren (Svend Jakobsen):

Hr. Bertel Haarder og hr. Palle Simonsen brugte en del af deres tale på at omtale underskuddet, og det er der jo også gode grund til. Vi er i en situation, hvor vi på trods af stram finanspolitik og på trods af, at det er lykkedes at foretage en ganske betydelig opbremsning af væksten i den offentlige sektors udgiftsstigning, har oplevet en forøgelse af underskuddet på statsfinanserne, således som

det er nævnt, fra 18 mia kr. i 1980 over et beløb på omkring 33 mia kr. i 1981 og med budgettet, som det foreligger, på ca. 41 mia kr. i 1982.

Jeg vil først understrege, at den udvikling, vi her kan betragte, jo i vidt omfang er et udtryk for den automatiske budgeteffekt, der følger af den indtrufne konjunkturedgang. I perioder med stor vækst i samfundet og fuld beskæftigelse har vi, uden at der er foretaget særlige politiske foranstaltninger, tidligere oplevet et overskud og et stigende overskud på statsfinanserne.

Modsat afspejler udviklingen jo den stagnation, der for øjeblikket er i samfundets produktion. Statens indtægtsgrundlag reduceres, samtidig med at udgifterne til dagpenge og til kontanthjælp og andre ting stiger, og det er da også sådan, at den væsentligste del af underskuddet kan tilskrives denne konjunkturmæssige situation.

Jeg vil gerne understrege det, jeg har sagt nogle gange tidligere, nemlig at vi betragter underskuddet og først og fremmest væksten i underskuddet med stor alvor, men jeg er nødt til at advare mod en politik med meget voldsomme nedskæringer ud over de begrænsninger, der allerede er gennemført. De traditionelle offentlige serviceområder har jo måttet holde for i vidt omfang, og jeg er nødt til at sige, at så kraftige besparelser som foreslået af venstre og de konservative blot vil medføre voldsom forøgelse af ledigheden. Det er helt uacceptabelt i den situation, vi er i, og det vil kun i begrænset omfang reducere underskuddet.

Regeringen vil ikke på forhånd afvise muligheden for at begrænse væksten i udgifterne til indkomstoverførsler, men det er klart, at der også her må tages på tingene med fornuft, og jeg er nødt til at tilføje, at det er en næsten umulig opgave at arbejde med, så længe både venstre og de konservative er fuldstændig allergiske over for at tage sociale hensyn i forbindelse med sådanne begrænsninger af indkomstoverførslerne.

Jeg synes, det er nødvendigt at gøre disse bemærkninger, fordi vi jo kan notere, at vi indtil denne stund har været i stand til at komme igennem de økonomiske besværligheder, uden at vi har fået så voldsomme sociale og politiske spændinger, som vi har oplevet i flere andre lande. Det tror jeg har en sammenhæng med, at den politik, der er ført, har